

Sygn. akt I ACa 595/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Waldemar Kryślak
Sędziowie:	SA Elżbieta Fijałkowska SA Jerzy Geisler (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Kinga Kwiatkowska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2013 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. P.**

przeciwko **A. K. i D. K.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 22 stycznia 2013 r., sygn. akt XII C 2154/11

1. apelację oddala;

2. zasądza od powoda na rzecz każdego z pozwanych kwotę po 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

E. Fijałkowska SSA W. Kryślak SSA J. Geisler

UZASADNIENIE

Powód, S. P., wniósł pozew przeciwko pozwany, A. K. i D. K., o zapłatę kwoty 200.000 zł tytułem odszkodowania za prowadzenie spraw w imieniu powoda, które ostatecznie zakończyły się niepowodzeniem.

W odpowiedziach na pozew oboje pozwani, A. K. i D. K., wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie po 7.200 zł na rzecz każdego z nich.

Wyrokiem z dnia 22.01.2013 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu powództwo oddalił i orzekł o kosztach procesu. – k. 199
Ustalenia faktyczne i motywy prawne rozstrzygnięcia Sąd I instancji przedstawił w uzasadnieniu na piśmie na kartach
205-212.

A. K. jest adwokatem. D. K. jest radcą prawnym. Siedziby ich kancelarii znajdują się w P.. Prowadzą też filie w K..
Mieszczą się one pod tym samym adresem, ale osoby te ze sobą nie współpracują. Każde z nich reprezentowało powoda
w różnych postępowaniach.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 19.06.2006 r. w sprawie II K 632/2004 powód został uznany winnym
popelnienia przestępstw z art. 278 § 1kk w zw. z art. 12 kk oraz art. 278 § 5 kk. Wyrok ten, na skutek apelacji powoda,
został utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 31.10.2006 r. w sprawie IV K 1620/2006.

W dniu 8.11.2006 r. powód złożył w Sądzie Okręgowym w Poznaniu wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa na
jego rzecz określonych kwot pieniężnych z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia za jego niesłuszne zatrzymanie
w związku z prowadzonym przeciwko powodowi postępowaniem karnym, zakończonym wyrokiem z 19.06.2006 r.
opisanym wyżej. Wyrokiem z dnia 20.03.2007 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu wnioski oddalił. **W tym postępowaniu
na etapie sporządzenia apelacji powód udzielił pełnomocnictwa pozwanej A. K..** Apelacja ta nie została
uwzględniona przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu, który wyrokiem z dnia 5.06.2007 r. odwołania nie uwzględnił.

W odpowiedzi z dnia 21.06.2010 r., na skargę skierowaną do Komendanta Wojewódzkiego Policji w P. w związku
z niewłaściwym działaniem policji przy zatrzymaniu powoda w roku 2005, poinformowano powoda możliwości
dochodzenia roszczeń odszkodowawczych jedynie na drodze prawnej – z powództwa cywilnego.

Powód skierował do Sądu Okręgowego w Poznaniu pozew przeciwko Skarbowi Państwa – Komendantowi
Powiatowemu Policji w K. o odszkodowanie i zadośćuczynienie, jednakże jego żądanie zostało oddalone wyrokiem z
30.05.2011 r. – w sprawie XIII C 708/10/2. **Powód zainicjował to postępowanie sam, a w toku sprawy
przed Sądem Okręgowym udzielił on pełnomocnictwa pozwanej A. K. do reprezentowania w
tym postępowaniu.** Pełnomocnik uprzedził powoda o możliwości podniesienia przez stronę pozwaną zarzutu
przedawnienia roszczenia, pozwany z tej możliwości skorzystał i było to podstawą oddalenia powództwa. Pozwana A.
K. poinformowała powoda o niecelowości składania apelacji w tej sprawie, co powód zaakceptował składając stosowne
oświadczenie.

W roku 1999 i 2000 powód zawarł z Agencją (...) umowy pożyczek. Ponieważ powód zalegał ze spłatą pożyczkodawca
doprowadził do wszczęcia postępowania egzekucyjnego, które prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym
w (...)– sprawa km 1275/2004. **W postępowaniu egzekucyjnym powoda reprezentował pozwany D. K..
Ten sam pełnomocnik reprezentował powoda w negocjacjach z wierzycielem, w wyniku których
doszło do zawarcia porozumienia o rozłożeniu zadłużenia na raty.** Z uwagi jednak na to, iż powód zapłacił
tylko pierwszą ratę zadłużenia, a później zaprzestał płatności wynegocjowane porozumienie upadło.

**Pozwany D. K. udzielił także pomocy powodowi w sporządzeniu skargi do Europejskiego
Trybunału Praw Człowieka w S.** w związku z prawomocnym oddaleniem wniosku powoda o odszkodowanie
i zadośćuczynienie za niesłuszne zatrzymanie w opisanych wyżej sprawach III Ko 374/06 i II AKa 98/07. Przed jej
sporządzeniem pozwany uprzedził powoda o „zerowej szansie” na jej uwzględnienie. Skarga nie została przyjęta.

W świetle tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy przyjął, że powoda z każdym z pozwanych łączyły oddzielne
umowy zlecenia. – art. 734 kc.

Mając na względzie moment udzielenia pełnomocnictw i zakres udzielonej pomocy prawnej Sąd I instancji uznał,
że nie sposób przypisać pozwanym odpowiedzialności za nienależyte wykonanie zobowiązania, uwzględniając
okoliczność, że jako profesjonalistów obowiązywało ich dochowanie wyższej staranności przy wykonywaniu
zobowiązania. – art. 471 kc w zw. z art. 472 i 355 kc.

W ocenie Sądu Okręgowego powód nie wykazał także, aby pozwanym można było przypisać odpowiedzialność z tytułu czynu niedozwolonego na podstawie art. 415 kc.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz powołane przepisy Sąd I instancji oddalił powództwo jako całkowicie bezzasadne.

Wyrok z 22.01.2013 r. zaskarżył apelacją powód w całości. Rozstrzygnięciu zarzucił:

1. błąd polegający na niezgodności poczynionych ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym zebrany w sprawie,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 734 § 1 kc, art. 471, 472 w zw. z art. 355 kc – poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że pozwani należycie wykonali zlecenie pomocy prawnej, podczas gdy zebrany materiał dowodowy oraz prawidłowa interpretacja faktów przez pryzmat w/w przepisów daje podstawy do przyjęcia, że pozwani nie dochowali należytej staranności przy wykonywaniu zlecenia pomocy prawnej,
3. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy – art. 328 § 2 kpc poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia polegające na lakonicznym jego sformułowaniu co do odmowy wiarygodności wyjaśnieniom powoda, co wydatnie utrudnia kontrolę instancyjną.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowanie. – k. 226-230.

Pozwani wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz każdego z pozwanych zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. – k. 250-252.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne, poczynione przez Sąd Okręgowy, jak też wyprowadzone na ich podstawie wnioski, przyjmując je tym samym za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Chybiony jest zarzut skarżącego dotyczący naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., polegający na niewyjaśnieniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku istotnych okoliczności sprawy, w tym lakonicznym sformułowaniu uzasadnienia w części, w której Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom powoda. Obraza art. 328 § 2 k.p.c. może być skutecznym zarzutem apelacji tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera tak kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę instancyjną. Naruszenie przepisu, określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu (art. 328 § 2 kpc), może być ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Wbrew zarzutom apelującego uzasadnienie Sądu pierwszej instancji spełnia wymogi z art. 328 § 2 kpc. Część uzasadnienia odnosząca się do oceny zeznań powoda jest spójna i logiczna. Trafnie Sąd oceniał wiarygodność zeznań stron w świetle dokumentów zgromadzonych w aktach spraw, w których pozwani świadczyli usługi prawnicze powodowi. Słusznie przyjął, że zeznania pozwanych były w pełni zgodne dowodami z dokumentów, które zostały przeprowadzone w sprawie, zaś zeznania powoda pozostawały w sprzeczności z tymi dowodami. Pozwalało to odmówić wiarygodności zeznaniom powoda w zakresie ujawnionych sprzeczności. Te sprzeczności zaś dotyczyły kluczowych kwestii takich jak: moment udzielenia pełnomocnictwa do konkretnej sprawy, zakres udzielonej pomocy prawnej, ostateczny wynik danej sprawy.

Wprawdzie skarżący podniósł zarzut sprzeczności poczynionych ustaleń faktycznych z zebraniem materiałem dowodowym, ale nie wskazał na czym te sprzeczności polegały. W tych okolicznościach zarzut ten uznać należy za całkowicie gołosłowny.

Oczywiście bezpodstawne jest twierdzenie skarżącego, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika jakoby pozwani nakłaniali powoda do z góry przegranych działań prawnych. Z zaofiarowanych przez powoda dowodów nic takiego nie wynika. Co więcej, z analizy spraw prowadzonych przez powoda, w których pozwani go reprezentowali jako pełnomocnicy wynika zupełnie coś innego.

Obie sprawy, w których powoda reprezentowała pozwana A. K. zostały wytoczone przez powoda samodzielnie i udzielał on pełnomocnictwa pozwanej dopiero w toku sprawy. W sprawie III Ko 374/06 na etapie postępowania apelacyjnego. W sprawie XIII C 708/10/2 w toku postępowania przed Sądem I instancji, a po oddaleniu powództwa pozwana odradziła złożenia w tej sprawie apelacji.

Pozwany D. K. swoimi działaniami doprowadził do zawarcia porozumienia z wierzycielem – Agencją (...) co do rozłożenia zobowiązania na raty, ale to powód zaprzestając realizacji tego porozumienia doprowadził do jego upadku. Nie sposób dopatrzeć się również nieprawidłowości w pomocy przy sporządzeniu skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w S.. Pozwanemu nie można w żaden sposób przypisać odpowiedzialności z tego powodu, że skarga nie została przyjęta do rozpoznania.

W pełni zasadne okazały się także wywody prawne Sądu Okręgowego. Słusznie analizował on tę sprawę w świetle przepisów o umowie zlecenia, ewentualnie pod kątem popełnienia czynu zabronionego. Za trafny należy uznać wniosek, że w świetle zgromadzonych dowodów nie można przypisać odpowiedzialności z żadnej branej pod uwagę podstawy prawnej.

Podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego okazał się zatem chybiony. Wprawdzie skarżący zawarł w apelacji teoretyczne uwagi co do umowy zlecenia (art. 734 kc) oraz staranności działania stron zobowiązania (art. 355 kc), ale nie wykazał, aby pozwani realizując swe zobowiązania wykonali je nienależycie, bez dochowania staranności przewidzianej dla profesjonalistów. Nie podważył tym samym stanowiska Sądu I instancji, który takich nieprawidłowości nie stwierdził.

Absolutnie nieuzasadniona jest teza, że pozwani nakłaniali powoda do z góry przegranych działań prawnych. Nie ma na to żadnego dowodu. Podkreślić trzeba, że inicjatorem spraw był sam powód, a pozwani wstępowali do poszczególnych spraw w charakterze pełnomocników już w ich toku.

Mając powyższe na uwadze, apelację jako całkowicie bezzasadną należało oddalić. – art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 i 108 § 1 kpc i § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego urzędu.

SSA E. Fijałkowska SSA W. Kryślak SSA J. Geisler